

— viðmerking frá Jákup Lindenskov

Beinlækni á Landssjúkrahúsinum!

Í seinasta Leygardags-sosiali skrivar Árni Joensen um tað sum eg hevði á lofti undir figgjárlógarviðgerðini á tingi, sum svar, tá Asbjørn Joensen, lógtingsmaður, fordi fram at Landssjúkrahúsið fremur vánaliga sjúkrahúsið, og at fólk ganga við varandi meini vegna vánaliga læknaviðgerð.

Eg loyvi mær at endurgeva orðarætt orðaskiftið okkara millum.

Árni Joensen skilir ikki, at eg loyvdi mær at átala áðurðin hjá Asbjørn Joensen.

Eg fari at heita á Árna Joensen um skrivliga at senda klagu til landslæknan, um tú hevur ta meting, at skeiv framferð er gjord

á Landssjúkrahúsinum. Um tú ikki gert tað, so má eg konstatera, at tú sjálvur ert við til at «krógva burtur» sjúklingar og tú ert tá sjálvur við til at «fremja vánaliga læknaviðgerð».

Men hóast, so krógvast tað ikki burtur, at nóg flestu av teimum stóru og álvarsomu — kompliser-

Tingviðgerðin

Undir viðgerðini av figgjárlógini herfyri var eisini nomið við spurningin um ortopædlækna. Vit prenta her orðaskifti millum Jákup Lindenskov og Asbjørn Joensen. —

Asbjørn Joensen: — Nú undrar tað ikki meg, at háttvirdi tingmaður Essa Arge, tá ið hann nú er komir innumafur tinggátt, at hann reisir ein ávísan spurning her frá røðarapallinum um ortopæd á Landssjúkrahúsinum.

Nú meti eg hetta málið at hava fingið sína loysn í tí áliti, ið fyriliggur frá landsstýrinum, men eg vil spakuliga einaferð enn, vit hava so ofta verið í hornatøkum um henda spurningin, eg vil enn einaferð avvisa henda pástandin um, at okkum tørva henda ortopædkirurg aftrat í Føroyum, um so var, so átti man ikki at goymt sjúklingarnar á Landssjúkrahúsinum, tá ortopædkirurgur var har á staðnum, men ikki skuldi tað undrað meg, um ikki onkur gekk við varandi meini orsakað av slíkum vánaligum arbeiðsviðurskiftum.

Hinvegin fari eg at biðja tingmenn, um teir hava áhuga fyri hesum spurninginum um at kanna álitið frá landslæknanum viðvíkjandi tí, sum verður avrikað á teimum ymisku sjúkrahúsum, og eg trúgv, tá man hugsar um sparing og annað í samband við eina figgjárlóg, so er tað sikkurt nóg

meira relevant at komið við einum uppskoti um at «frásæta» nakrar yvirlæknar á Landssjúkrahúsinum.

Jákup Lindenskov: — Tað var til Asbjørn Joensen, tá hann talar um Landssjúkrahúsið. Eg má átala, eg kann hvørki váttala ella avsanna, men eg má átala, tá hann á opnum tingfundi setur so grovar skuldsetingar móti Landssjúkrahúsinum, sum hann gjørdi her, um at teir krógva sjúklingarnar, soleiðis at teir ikki fáa ta røttu viðgerðina, tá tað var tað hann segði.

Eg skal ikki her taka støðu til ortopædiska læknaviðgerð á Landssjúkrahúsinum ella ikki. Men eg veit, at tað er stórvær trúvur, nettup her á Landssjúkrahúsinum av tilíkari viðgerð.

Asbjørn Joensen: — Hatta har hava vit dystast um áður, eisini Jákup Lindenskov og eg, og eg fari at biðja hann einaferð enn um at hyggja í frágreiðingina frá landslæknanum hasum spurninginum viðvíkjandi. Havi eg sagt ósatt, skal eg higani frá biðja um eina umbering, tá eg fái virkuliga vátan fyri, at tað var skeivt, sum eg segði.

Viðvíkjandi tí neyðuga í

at gera hasa har, sum tosað hevur verið um, knø o.a. innan fyri ortopædi, so kann eg pástanda, at tað líkasovæl kann gerast í Suðri, Klaksvík og her, tað er bara ein spurningur um, hvar vit ynskja tað skal vera gjørt.

Jákup Lindenskov: — Eg haldi ikki, at Asbjørn Joensen kann siga hasi tingini, soleiðis sum hann gjørdi tað, tí tað er munur á útgærdini á sjúkrahúsinum.

At skula fara at útgera øll sjúkhusini til eitt Landssjúkrahús? Ja, eg veit ikki!!

Tað hevur so ikki nakað sum helst við sparing at gera. Men at vit útbyggja øll sjúkhusini, tað er greitt, men at vit ikki skulu hava expertisuna, sum er neyðug á tí sentrala økinum í Føroyum, har, sum teir nógvu stóru skaðarnir koma inn, tíverri, tað dugi eg ikki at fata.

Asbjørn Joensen: — Ja, eg má tíverri bara váttala, at Jákup Lindenskov stáðigvekk berjist fyri at niðurleggja tey smáu sjúkrahúsin, men tað eydnast ikki so leingi, sum eg siti í eini samgongu, tað kann eg siga honum. Íløgarnar kostar ikki meir í Suðri, Klaksvík enn í Havn.

aðu — vanlukkunum koma inn á Landssjúkrahúsið.

Og tá er tað umráðandi at eisini útgærdin við ortopædiskum lækna eisini er tilstaðar, tí ofta er hin skaddi bæði beinbrotin og hevur aðrar líkamsløstir, og tá er umráðandi at hava expertisuna sum mest samlaða. Um tað er so, at Árni Joensen hevur verið fyrri tí, at læknar á Landssjúkrahúsinum hava «krógvað sjúkling» burtur, so harnar tað meg almikið.

Men harfyri eiga vit ikki at leggja fót fyrri, at teir stóru álvarslegu læstirnir ikki verða viðgjørdir so fullfíggað sum gjørligt, tí eingin beinkønur lækni er á Landssjúkrahúsinum.

Hann mugu vit hava — hann skulu vit hava.

J. Lindenskov

Úr Føroyum til Moskva til fánýtis

Hetta lesarabræv, sum snýr seg um landsdystin millum Sovjet og Danmark varð sent okkum beint eftir dystin. Av misgávm er tað lagt til síðis og er ikki komið undan kavi fyrr enn nú. Vit biðja brævskrivaran orsaka. Stíva russiska systemið atvoldin til at áskoðarar ikki sluppu at siggja landsdystin.

Tað var ikki bara eitt sindur av snópn og skuffilsi yvir danska tapið, ið skein út av einum av teimum føroyingunum, sum fóru hiðani fyrri at siggja landsdystin Sovjet-Danmark. Í ein nógvi stórri mun gevur okkara landsmaður, sum fór til Moskva at hyggja at dystinum, til kennar eina harmiliga dirran yvir russiska stivrenda systeminum, ið kemur til kennar á tann hátt, at eingin av teimum, tú kemur á tal við, tá okkurt er áfátt, torir at taka nakra avgerð ella at gera nakað fyri at ein avgerð skal vera tikið. Tú verður bert skumpaður til síðis, og tinar royndir at koma viðari, so ein ella annar meiri framstandandi kann taka eina avgerð fyri tann stakkals vaktarmannin, Ivan, á gøtuni, hon er uppá forhend kolddømd at miseydnast. — Eingin á gøtuni kennir til at taka nakað íniativ.

Alt hetta royndi landsmaður okkara í Moskva, og hetta hevði við sær, at

hann saman við ferðalagnum, hann var saman við (23 í tali) yvirhever ikki komu inn á olympiska Lenin stadion í Moskva, og hetta sjálvt um tey høvdu galdið atgongugjald fyri fleiri, fleiri vikur síðani. Í staðin vóru tey noyðd at standa uttanfyri og gapa, meðan tey hoyrdu brølini hjá teimum 103.000 áskoðarunum innanfyri allar byrgingarnar, bæði tær kjøtligu (ein rond av hermonnum) og tær stoyptu.

Úti fyrri óhappi

Atvoldin til hetta var, at eitt óhapp hendi í ferðalagnum, tá tey koyrdu í kring fyrri at siggja byin, áðrenn tey skuldu út at hyggja eftir dystinum: Ein í ferðalagnum var fyrri einum hjartatilburði og bussurin varð noyðdur at koyra til eitt sjúkrahús. Tá tey ein tíma og tiggju minuttir fyrri at dysturin skuldi byrja komu út til stadion, var russiska kvinnan, ið skuldi eistast at virka sum ferðaleiðari hjá teimum, horvin. Hon var saman við hinari helvtini av ferðalagnum komin út hagar áðrenn og fór inn til dystin við øllum atgonguseðlunum í lummum.

Og tað hjálpti einki hvat danska ferðalagið segði og gjørdi fyrri at fáa fatur á atgonguseðlunum. Alt var ógjørligt — tað bar ikki til at eftirlýsa kvinnuna yvir hátalarnar, sjálvt um

tað litið annað var at hoyra allan seinna hálvleik enn at røddir, bæði danskar og russiskar, heittu á áskoðararnar um at fara stillisliga og fólkaliga av stadion, tá dysturin var liðugur.

Tá tú hoyrir slíka søgu sum hesa, tá undrar tað ikki, at rithøvundurin Dan Turell, ið arbeiðir á Politiken og var í Moskva, í blaðnum dagin eftir at dysturin var leiktur, segði, at okkurt positivt kann tú læra av moskvitunum, tolni til dømis! Og hann leggur afturat, at hann ógvuliga fegin fer ein túr aftur til Moskva, men hetta er tó treytað av, at læknin gevur honum trygd fyri at hann kemur at liva minst eini 200 ár. Uttan íva kann landsmaður okkara skriva undir uppá hetta — hann sum á sínum egna kroppi kom at kenna russiska stivrendi og hjálparloysi fyri at loysa ein trupulleika, sum uttan at nakar vardi av kom upp.

jh

BERGMENN
spæla allan
tónleik til dans
fyri rímiligan
penga.
Tlf. 16134